

Sygn. akt IX W 3902/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Anna Ostromecka

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 12 stycznia, 07 lutego, 16 marca i 09 maja 2018 r. sprawy

T. J.

syna A. i K. z domu G.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 24 sierpnia 2017 r. o godz. 11:05 na Posterunku Policji w J. nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył motocykl marki Y. o nr rej. (...) w dniu 09.07.2017r.o godz. 11:20

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **T. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 09 lipca 2017 roku po godz. 11²⁰ na telefon alarmowy 112 zadzwonił M. U. (1) ze zgłoszeniem kolizji drogowej, do której chwilę wcześniej miało dojść na ul. (...) w O.. Według zgłaszającego, kierujący motocyklem o nr rej. (...): (...) podczas wyprzedzania go przez M. U., podjął manewr wyprzedzania innego pojazdu nie upewniwszy się, że jest wyprzedzany przez pojazd zgłaszającego. W konsekwencji doprowadził do zderzenia pojazdów. Po zdarzeniu nie poczuwał się do winy, obraził pokrzywdzonego i kiedy dowiedział się, że pokrzywdzony dzwoni na telefon alarmowy odjechał z miejsca zdarzenia. W związku z tym zgłoszeniem na Posterunku Policji w J. wszczęto czynności wyjaśniające i po sprawdzeniu w bazie (...), ustalono że właścicielem wskazanego pojazdu jest obwiniony T. J. wezwano go i przesłuchano w dniu 24 sierpnia 2017 r. w charakterze świadka. Podczas przesłuchania został on wezwany do wskazania faktycznego użytkownika pojazdu w dniu ujawnionego wykroczenia, a wobec odmowy – został w dniu 27.08.2017 r. przesłuchany w charakterze podejrzanego o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Obwiniony

odmówił wówczas wskazania takiej osoby nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiając składania wyjaśnień.

(dowód: wydruk z (...) k. 4-5; kopia zgłoszenia – k. 7, protokół odtworzenia zapisów – k. 8, notatki urzędowe – k. 15, 17; informacja o karalności k. 21; zeznania świadka – N. S. k. 24v)

Obwiniony T. J. w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie również **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w jego ocenie nie doszło do popełnienia żadnego wykroczenia w związku z którym zgłoszono zdarzenie z dnia 09.07.2017 r. Podkreślił, że jego zdaniem zgłaszający chciał jedynie od niego wyłudzić odszkodowanie, wskazując, że w zdarzeniu miał brać udział jego pojazd. Zwrócił uwagę, że opis kierującego tym motocyklem wskazany przez M. U. nie odpowiada jego wyglądowi. Zaznaczył, że w dniu zdarzenia był w pracy a motocykl pozostał w domu i według niego nikt nie miał do niego dostępu.

(wyjaśnienia k. 25)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia obwinionego należy wskazać, iż zasadniczo nie zasługują one na wiarę. Sąd podzielił je jedynie w tej części, w której przyznał on, że przedmiotowy pojazd należy do niego. Natomiast jako niewiarygodne uznał Sąd twierdzenia obwinionego, że nie ma on wiedzy na temat faktycznego użytkownika tego pojazdu w dniu 09 lipca 2017 r. Obwiniony skupił się na kwestionowaniu zasadności prowadzenia czynności wyjaśniających w tej sprawie twierdząc, że we wskazanym dniu nie doszło do żadnego wykroczenia, a zgłaszający je chce od niego wyłudzić odszkodowanie.

Należy w tym miejscu podkreślić, że kwestia, czy osoba kierująca pojazdem będącym własnością obwinionego, popełniła, czy też nie w dniu 09.07.2017 r., wykroczenie opisane w zgłoszeniu M. U. jest kwestią wtórną dla niniejszego postępowania. Jego przedmiotem jest bowiem ustalenie jedynie, czy obwiniony na wezwanie uprawnionego organu wskazał, czy też nie, komu powierzył należący do niego pojazd w oznaczonym czasie wypełniając tym samym obowiązek ciążyący na nim w świetle przepisu art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Niewątpliwie funkcjonariusz Posterunku Policji w J. był przedstawicielem organu, który w ramach prowadzonych przez siebie czynności służbowych miał prawo żądać wskazania przez właściciela pojazdu komu on powierzył przedmiotowy pojazd do kierowania. W tym czasie funkcjonariusz ten prowadził czynności wyjaśniające i dopiero po ustaleniu kierującego tym pojazdem w momencie zgłoszonego zdarzenia mógł on poczynić ustalenia, czy faktycznie doszło do wypełnienia przez tego kierującego znamion wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Niewskazanie zatem przez obwinionego, kto był kierującym tym pojazdem, w dniu 09 lipca 2017 r., nie pozwalało na prowadzenie dalszych ustaleń w tej sprawie.

W świetle wiarygodnych zeznań świadka i zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów należy stwierdzić, że obwiniony co najmniej od dnia pierwszego przesłuchania w charakterze świadka tj. od dnia 24 sierpnia 2017 r., wiedział o toczących się czynnościach wyjaśniających w sprawie i potrzebie ustalenia faktycznego użytkownika należącego do niego pojazdu w dniu 09.07.2017 r., a więc nieco ponad półtora miesiąca wcześniej. Miał zatem dość czasu aby, jeśli nawet nie był pewien, poczynić stosowne ustalenia co do osoby, która tym pojazdem faktycznie kierowała. Tym samym czyni to wątpliwie wiarygodnymi jego wyjaśnienia, że nie był on w stanie wskazać komu powierzył w tym dniu swój pojazd a jego późniejsze postępowanie traktować jako próbę uniknięcia odpowiedzialności za skutki wynikające z uznania, że jeśli to on był kierującym faktycznie tym pojazdem, w tym miejscu dopuścił się wykroczenia, za które oprócz kary grzywny mogą być przyznane również punkty karne. Z obowiązku wskazania faktycznego kierowcy jego pojazdu nie może nawet zwalniać obwinionego ewentualna okoliczność że był nim członek jego najbliższej rodziny

Należy podkreślić, że Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków przesłuchanych w tej sprawie. Nie znali oni wcześniej obwinionego, nie mieli z nim żadnej styczności trudno ich zatem posądzać o jakiegokolwiek złe intencje wobec niego.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem w pełni wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy o Prawo ruchu drogowym. Zgodnie z wyżej wymienionym przepisem art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym możliwe jest niewskazanie przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej danego pojazdu, jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty wbrew woli i wiedzy zobowiązanego, przez nieznaną osobę i czemu zobowiązany nie mógł zapobiec. W realiach niniejszej sprawy okoliczności powyższe nie zaszły a obwiniony swoim zachowaniem uniemożliwił ustalenie konkretnego użytkownika tego pojazdu. Ustawodawca nie uzależnił odpowiedzialności właściciela pojazdu od faktycznej ilości posiadanych lub użytkowanych pojazdów, nie ma też bariery czasowej (poza przedawnieniem karalności) która zwalniałaby z obowiązku określonego w przepisie art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd, za tak przypisany czyn wymierzył obwinionemu karę 300 złotych grzywny, uznając, że jest ona adekwatna do stopnia jego winy i uwzględnił zwłaszcza względy prewencji szczególnej. Postawa obwinionego, którą prezentował w ciągu całego postępowania, również sądowego nie może być postrzegana jako wyłącznie realizację jego konstytucyjnego prawa do obrony. Obwiniony nawet nie próbował przyjmować do wiadomości rzeczowych argumentów organów procesowych. Korzystając często z obiegowych i niezweryfikowanych opinii z różnych portali internetowych powtarzał uparcie te same argumenty nie chcąc przyjąć prostej prawdy, że może nie mieć racji. Taka postawa musi przemawiać w sposób oczywisty na jego niekorzyść. Jako istotną okoliczność obciążającą Sąd uznał również karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym.

Sąd nie dopatrzył się po stronie obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze możliwości finansowe obwinionego Sąd uznał, że nie jest on w stanie ponieść również ciężarów kosztów postępowania i opłaty.